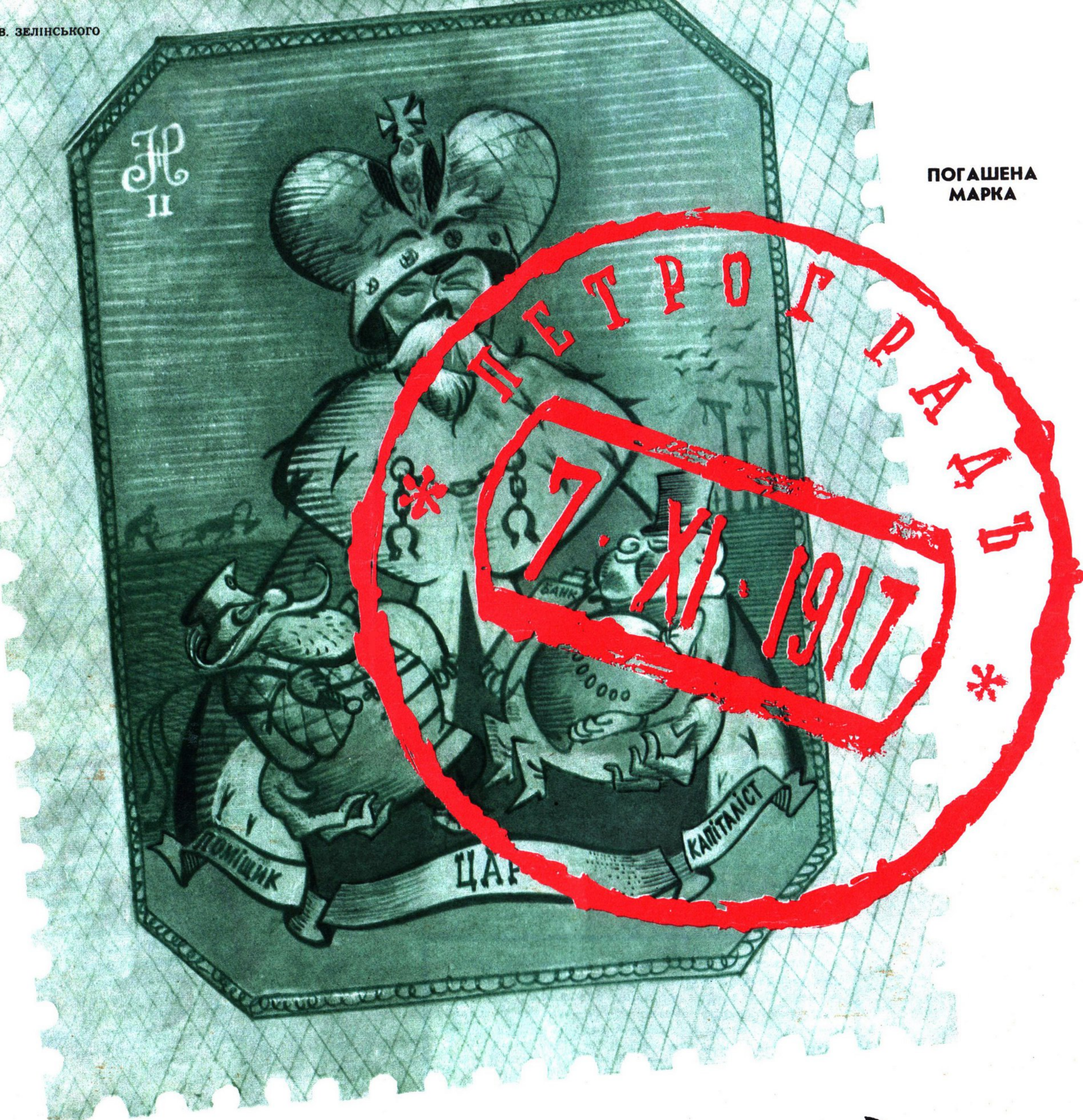

ПОГашЕНА
МАРКА

Перрещо

Здоровенькі були!

Дозвольте вам чолом віддати,
Мої шановні читачі,
І мосе це слово розпочати
Ніби в ліричному ключі.

Бо ж з діда-прадіда і досі
Хвилос всіх подія та,
Коли до нас приходить осінь,
Та й не проста, а золота.

Йде лісом-бором, низом-делом,
Повітрям чистим бадьорить,
А вся ботаніка навколо —
Осінім золотом горить...

Хай ліри мені пробачать
Що без перепусток та віз
Я контрабандою неначеб
У їх парадню заліз.

Я — от кепи вам правду щирю! —
Сьогодні був би навіть рад
Якось свою перчанську ліру
Настроїть на ліричний лад.

Бо кинеш оком по окози —
І серце радість огорта:
Гей, наша осінь, люби друзі,
Таки ж і справді — золота!

Ви тільки гляньте: у засіки,
Як і належиться воно,
Течуть життя, багатства ріки —
Добірне золоте зерно.

З полів, заводів, із забоїв
В кронах їдуть трудівники,
На грудях, гляньте-но, в Героїв
Сіють Золоті Зірки.

Діла у нас кругом і всюди,
Як той казав, на висоті!
Куди не глянь — чудові люди,
Серця з руки золоті!

Земля адягла святкові шати,
І по землі святковій тій
Наш Жовтень, наш сорок дев'ятий
Йде в обнови золотій!..

Еге ж, сказавши правду щирю,
Я був би навіть вельми рад,
Якби ото перчанську ліру
Настроїть на ліричний лад.

Але ще поганя є прогнила,
Що прилипає нам до ніг

Струна лірична тут — безсила,
Тут не завадить ще батіг.

Ліньки, п'яниці, торбохвати
І їже з ними, — хай їм біс! —
Іх треба нам на оці мати,
Підсипать перчику під ніс.

І я, між іншим, при нагоді
Осмільюся доповісти:
Ми і надалі цій породі
Крутити будемо хвости...

Ще витворяє різні штуки
Поріддя чорне сатани,
І норowitz нечисті руки
Погріть на вогниці війни.

І з ними — теж питання ясне:
Геть загудуть до всіх чортів!..
Та я вам, друзі, ніні, власне,
Сказать про інше тут хотів.

Хотів про це я вам сказати
(Та відхилися трохи вбік),
Що на Жовтневий п'ятдесятий
Оце ж нам повертає рік.

Отак-то! Сорок дев'ять років!
Коментарів не треба тут!
І щось не чути вже «пророків»
Що провіщали нам «капут».

Еге, заціпило «пророкам»,
Бо хоч крути, а хоч верти, —
Дорога в нас — пряма й широка
І нам — усе вперед іти!

Отож, — із Жовтнем! Всіх од серця
Вітаю читачів моїх!
Хай добре мається, ведеться!
Удач вам, щастя повний міх!

Якщо у вас ще більше буде
Чудових діл, дерзаних і мрій, —
Ніхто за це вас не осудить,
Як в пісні мовиться одній.

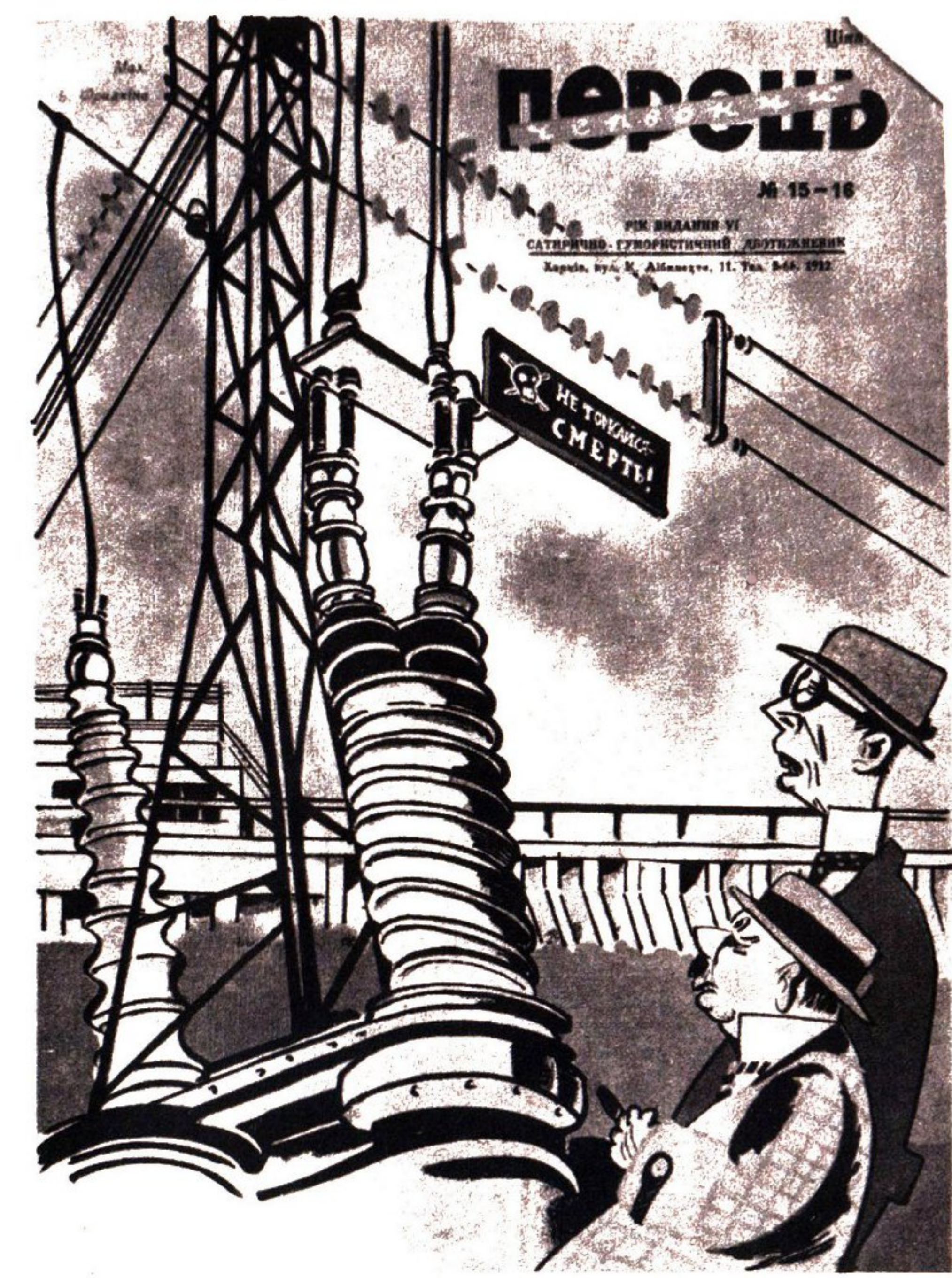
Й щоб ви на Жовтень п'ятдесятий,
У дні осінні золоті,
Могли по праву всі сказати:
«У нас — усе на висоті!»

Од щирого серця
вашого ПЕРЦЯ.

ПО СТОРІНКАХ СТАРОГО ПЕРЦЯ

Керенський: — Ви ж пророкували, Павле Миколайовичу, що більшовики продержаться не більше двох тижнів?!
Мілюков: — Ну що ж? Це ще раз підтверджує стару істину: «Нема пророків на своїй отчизні».

Капіталіст: — Мені й без дотику смерть...

peres-ua.

peres-ua.

ТРИ ХА-ХА...

Протягом 1917—1920 рр. газета «Нью-Йорк Таймс» 91 раз пророкувала негайне падіння Радянської влади, шість разів відомляла про здобуття білими Петрограда, тричі — про здачу Москви, двічі — про її спалення.
Н. Н. ЯКОВЛЕВ. Новітня історія США.

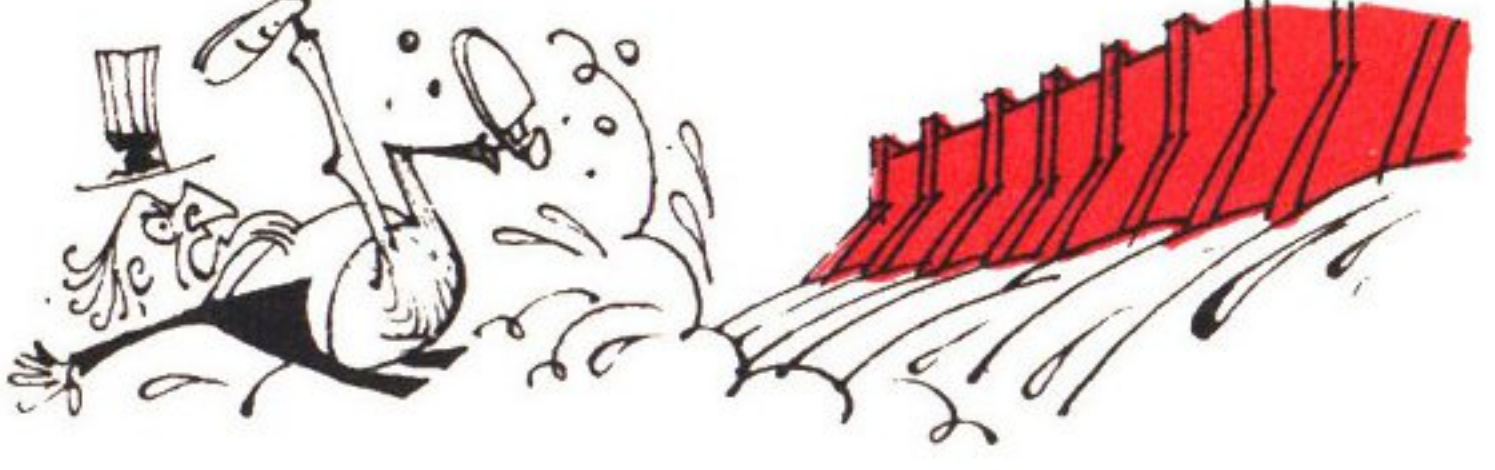

Мета мого життя — знищення Радянської Росії.
Герберт ГУВЕР — президент США (1929—1933).

Історія показує, що росіяни неспроможні на великі рухи й крупні завоювання... якщо тільки вони не здійснюються під іноземним впливом та керівництвом. Для союзників тепер прийшов час діяти.
З телеграми посла США в Росії Д. ФРЕНСІСА держдепартаменту 21 лютого 1918 р.

...перші успіхи Врангеля та розумні тенденції його політики, надії, породжувані в Росії цими успіхами й цими тенденціями, повстанський рух проти більшовиків, який зароджується на Україні, в козачих районах та на Кавказі і котрий орієнтується на військове співробітництво з Врангелем, — все це створює сприятливу обстановку, котрою слід скористатися, щоб спробувати остаточно скинути режим Рад.
Записка військового комітету Антан-ти про новий план інтервенції 6 вересня 1920 р.

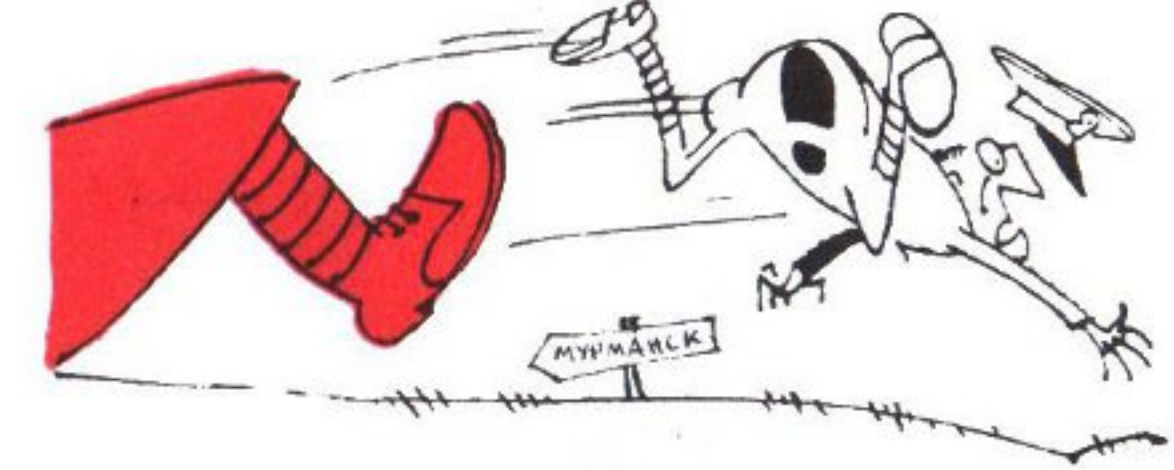

П'ятирічний промисловий план, який поставив своєю метою зробити виклик почуттю пропорції, і який прагне до своєї мети «незалежно від витрат», як часто з гордістю похваляється Москва, не є насправді планом. Це — спекуляція.
«Нью-Йорк-Таймс» 1932 р.

Я не зроблю такої помилки, як Наполеон, коли я піду на Москву. Я виступлю досить рано, щоб досягти її до зими.
ГІТЛЕР

Я вважаю, що єдиним шляхом покінчити з ганьбою для цивілізації є негайне захоплення союзниками Петрограда й Москви, пославши без всяких зволікань достатню кількість війська до Мурманська й Архангельська. 50 тисяч вистачило б для цієї мети, а 100 тисяч було б більше, ніж досить.
З телеграми американського посла в Росії ФРЕНСІСА держдепартаменту США. Архангельськ. 10 жовтня 1918 р.

...Незважаючи на велику відстань, що розділяє нас, ми робимо одну спільну справу і з божою поміччю діждемося того дня, коли одночасним рухом на Москву зі Сходу і з Півдня ми станемо плече в плече і по-братньому простянемо один одному руки.
З листа генерала ДЕНІКІНА отаману Дутову 7 грудня 1919 р.

Вони не можуть пустити в хід фабрики, бо вони не знають, як поводитись з ними. Західний капітал, західний інтелект, західна майстерність важливі для Росії, бо вони дадуть можливість працювати її підприємствам.
Ллойд ДЖОРДЖ. Виступ в англійському парламенті 26 липня 1922 р.

Якщо розглядати план, як пробний камінь для «планувальної економіки», то ми повинні сказати, що він зазнав цілковитого краху.
«Дейлі Телеграф» Лондон 1932 р.

Німеччина буде ґрунтовно зайнята мінімум місяць, а максимум три місяці завданням розгрому Росії.
СТІМСОН, військовий міністр США. 1941 р.

Краще припущення, яке я можу зробити, зводиться до того, що Гітлеру знадобиться від шести тижнів до двох місяців, щоб розправитися з Росією.
НОКС, морський міністр США. 1941 р.

Не буде перебільшенням, якщо я скажу, що кампанію проти Росії буде виграно протягом 14 днів.
Генерал ГАЛЬДЕР.

Радянський уряд може впасти першої ж хвилини, і жодна розсудлива людина не стане твердити, що він продержиться більше місяця.
«Дейлі Телеграф» — Лондон. 5 січня 1918 р.

Мені потрібно 25 тисяч солдатів, щоб захопити Москву й перемогти Радянську республіку.
Заява французького маршала ФОША. 1918 рік.

Я не зацікавлений в уряді Керенського, він дуже слабкий; потрібна військова диктатура, потрібні козаки.
Генерал НОКС — англійський військовий аташе в Росії. Жовтень 1917 р.

...словом, говорила стара, поки дуба дала...

І коли після пива, після лото, після механічного тоталізатора він прийшов додому і, напівроздягнений, сидів у кріслі, велика втома залила його мозок, його м'язи, його нерви...

І в напівсні закрились очі йому...

Тоді прийшла до нього чудесна жінка, в криваво-червону порфиру одягнена, і поклала свою ставлево-прекрасну руку на спітніле чоло його...

І в очах чудесної жінки світілася тверда воля й велика мудрість.

— Хто ти є, чоловіче? — запитала його чудесна жінка.

І, осяяний неземною красою жінки чудесної, промовив він:

— Обиватель я!

— Про що мариш, обивателю?

— Так собі... Спати хочу... Роздягатися лінки... Сидю...

І промовила чудесна жінка:

— Дев'ять літ завтра, обивателю, як прийшла я на землю цю. Дев'ять літ завтра, обивателю, як у вирі, у вихорі, у бурхливому подум'ї, у кривавих загравах прошуміла я ланами, лісами, степами... Дев'ять літ...

— Хто ти?..

— Я — революція!

— Рррят..!

— Не кричи, обивателю! Не бійся! Ти ж певний, що я не така тепер, як була дев'ять літ тому, коли од заграв моїх ти ховався в льоху, коли з перин, умивальників та урильників ти під дверима робив од мене барикади, коли од вихору мого ти закладав подушками вікна... Чого ж ти боїшся?

Памфлет написаний до дев'ятих роковин Жовтня і був опублікований 7 листопада 1926 р. у газеті «Вісті» № 257.

Остап ВИШНЯ

З маловідомих творів

Слухай, обивателю

Давай краще з тобою побалакаємо...

— Д-д-давай.

— Ну, обивателю! Як ти живеш?

— Сквернувато... 9-й розряд і нагрузки не дають...

— Ах, не про те я... Не про те... Ти коли-небудь думав про мене?

— Думав.

— Коли ж ти думав?..

— Як на загальних зборах у порядку профсоюзної дисципліни бував. Там про тебе говорили, а я думав...

— Що ж ти думав?

— Думав... Що дала нам Жовтнева Революція, думав...

Гнівню й гордо підвелася чудесна жінка... І іскри зневаги спалахнули в прекрасних очах її... І тверда сталь забриніла в її голосі:

— Що дала я тобі, ти думав?! Я дала тобі все! Ти хто — робітник? — Я дала тобі волю, я дала тобі заводи, я дала тобі фабрики! Ти хто — селянин? — Я дала тобі волю, я дала тобі землю! Ти — інтелігент? — Я дала тобі волю, я дала тобі необмежені простори виявляти інтелект твій. Я все дала... І шороку ти

думаєш, що дала тобі революція? А подумав ти хоч раз у цей день, що ти революції дав! Подумав?! Говори!

— Ні... Я... Я не буду.

— Та не тремти ти так! Не бійся! Я не битиму! Я питаю тебе, що ти дав революції?!

— Мовчиш?!

— Слухай, обивателю!

І буйним потоком полилися слова із прекрасних уст чудесної жінки... І в словах тих мідь дзвеніла, і був у тих словах і жаль, і гнів... І проривалась лють у них, і звучала гордість...

— Слухай, обивателю!

Я прийшла до тебе вільною, як легінь гірських полонин... А ти причепив до мене «платформу». Ти жабою дряпався на ту «платформу», на всі боки озираючись... А, видряпавшись, сів і заявив голосно:

— Дай ставку!

Я в бурі буряній принесла тобі машини, домни, паси... А ти «запальнички» почав робити... Я завітала твої мартени, я завертіла твої машини, а ти не можеш дати мені нічого, без «комісій по підвищенню продуктивності», без «комітетів поліпшення якості»...

Я в вирі шаленім волю тобі кинула, а ти обернув її в прогули,

в бюлетені страхаси, та в черги біля поліклініки...

— Слухай, обивателю!

Я в загравах кривавих дала тобі землю, а з землі тої ще й досі трюхпільля соки висмоктує, а землю ту ще й досі будяки колють, миші та пирії криють...

Я вихорем зірвала з тебе чорну пелену темряви, а ти чухаєшся, коли тебе кличуть до школи, ти біжиш до пивної, ти біжиш на досвіткі, коли в школі учитель чекає на тебе, щоб тобі, дорослому, розплющити очі знанням привабливим!

— Слухай, обивателю!

Я посадила себе в апарат керувати величезною державою робітників і селян, а ти в тім апараті кубло бюрократичне зробив собі й видавлюєш із живого діла своїми чиновницько-бюрократичними руками душу живу...

Коли кращі твої батьки, сини, матері, сестри, брати путь мою поливали гарячою кров'ю своєю, ти в черзі по пайки стояв, мене проклинаючи...

Коли тепер твої брати, твої сестри над верстатом надривають груди свої, ти посвистом різким вечори пронизуєш, ти обригуєш тротуари, ти «криєш» прохожих, ти фінку стромляєш у серце брата твого...

— Слухай, обивателю!

Я дала тобі скарби народні, а ти їх розтрачуєш, ти програєш їх у шмендефер, ти пропиваєш їх із проститутками.

— Слухай, обивателю!

Що ж ти дав революції?!

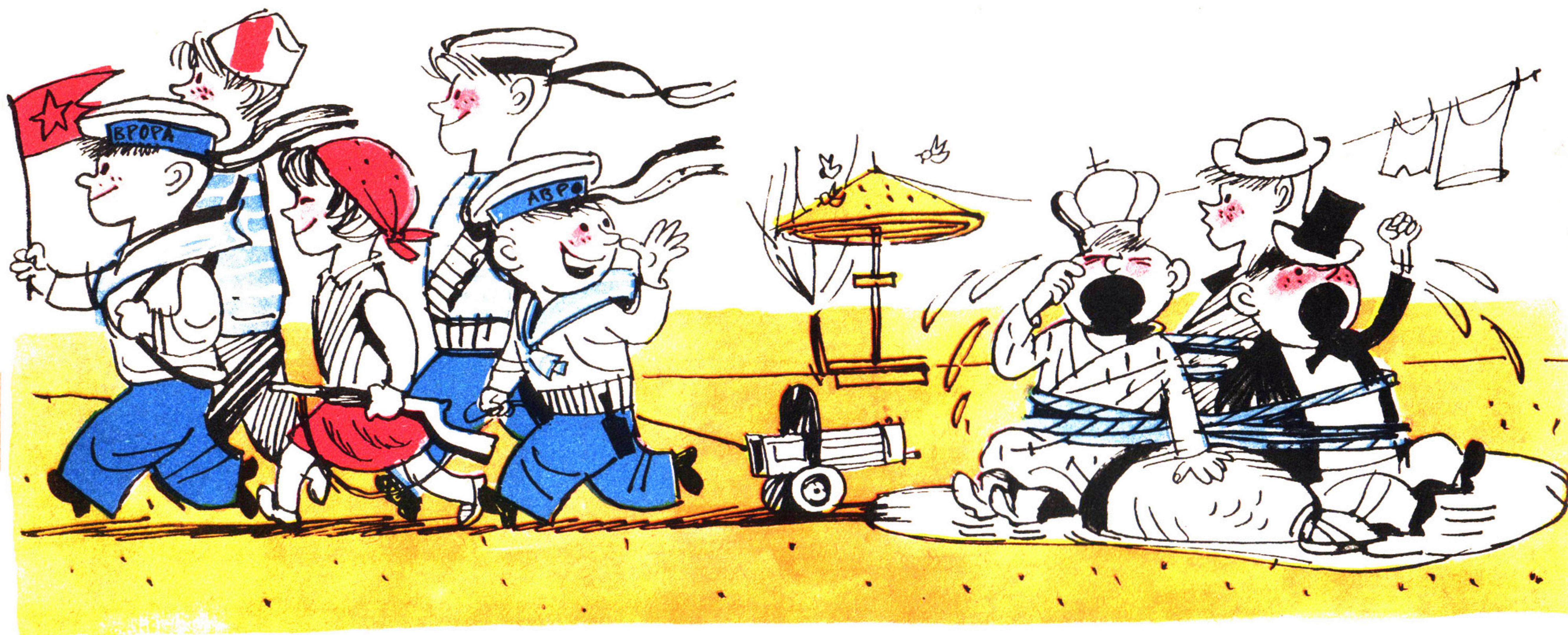
Говори!!!

— Заснув?!?!

— Тьху! Бодай же ж ти й не прокидався!!!

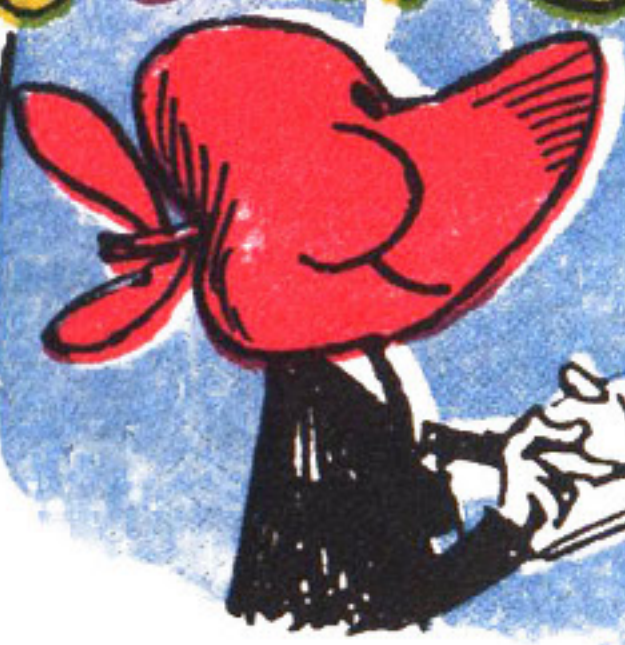
ДІТИ — Є ДІТИ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А тепер, хлопці, давайте мінятись: ви будете буржуями, а ми балтійцями.

Невиконане

Завдання

Кораблі — як люди. Не стоять на місці. Кудись ідуть, потім повертаються. Кораблі могли б розповісти багато цікавого. Але краще це зроблять люди. Ті люди, для яких кораблі вже давно стали рідними домітками. Вісім місяців плавав у далеких морях сухогруз «Междуреченск». І для його капітана Олександра Івановича Акимченка, і для всієї команди корабель всі ці місяці був навіть більше ніж домітка. Він був плаваючим острівцем рідної землі.

...Я сиджу у капітанському кабінеті і «ставлю» запитання. По-морському помешкання, де ми з Олександром Івановичем балакали, кабінетом, звичайно, не називається. Немає в цьому слові моряцького «шику». Але й каютою це помешкання теж не назвеш, язик не повертається. Слово «каюта» асоціюється з чимсь тісним, де кожний квадратний сантиметр на обліку, а ми сидимо мало не в залі. Робочий стіл капітана, шафи, сейф, кілька стільців одгороджені від просторого салону з м'якими диванами і зручними фотелями ширмочкою. Розсунув ширмочку, і, будь ласка, справжній тобі салон, приймай хоч півсотні гостей.

— І доводиться приймати, — сміється Олександр Іванович, — в який порт не зайдеш, валом валять, як на екскурсію. Дивляться, ходять, язиками прицмокують і не перестають дивуватися. Як так, звичайний собі сухогруз, рядове, так би мовити, судно, до того ж не дуже велике, а комфорт навіть у матроса другого класу, як у туриста на пасажирському судні. Чим це пояснити, ніяк збагнути не можуть.

— Як же ви їм пояснюєте?

Олександр Іванович примружує око і по його засмаглому обличчю типового степовика розпливається хитра посмішка.

— Як пояснюю? Та ніяк не поясню. Я їм раджу знайомитися з історією нашого флоту, бо історія флоту це частка нашої історії. Починати раджу з «Аврори». Кажу, є такий корабель, з нього все й почалося.

— І розбираються, що до чого?

— Ого, ще й як розбираються! Про «Аврору» всі знають. Знають, що під її залпи зійшла зі стапелів нова держава, і другої такої держави — піди пошукай. Тоді починають розуміти, що кожен наш корабель — це наша держава у мініатюрі. І корабель і держава для людей створені, щоб люди по-людськи жили. Це до всіх швидко доходить.

— Олександр Івановичу, завдання у мене редакційне є. Подивитися очима наших моряків на заграничну демократію.

І тут Олександр Іванович замислився. Бачу, хоче мені багато цікавого розповісти, і ще бачу, що не знає, з чого почати. Чи то демократія там така велика, що відразу її не охопиш, чи то її відразу й не роздивишся. Виявилось — друге. І Олександр Іванович почав просто:

— Знаєте, як робимо? Я вам буду про різні випадки розповідати, а ви вже собі щось цікаве виуджайте.

На тому й порішили.

— Ну от. Пришвартувались ми, значить, у Карачі. Є такий порт на березі Індійського океану. Сусідом нашим по причалу виявилось американське судно «Президент». Виходжу на капітанський місток, бачу на капітанському містку «Президента» мій американський колега стоїть. Серйозний такий чоловік, в літах. Вітаюся. Він ані пари з уст. Думаю, глухуватий, не чує, ще раз вітаюся. Мовчить, наче кнехт чавунний на пірсі, і, вибачаюсь, кормою до мене розвернувся. Чхатъ, думаю, на тебе, раз ти такий гордий. А потім обставини так склалися, що в ділових питаннях мусив приймати його за чашкою кави ось у цій салоні. Був там ще капітан з італійця, з грека, пробачте, моряки називають кораблі за націями, і нагодився наш один матрос, з «Междуреченска». І тут (не без допомоги нашого одеського коньяку) американець відтанув. Пробачився. І пояснив свою невічливість. Сказав: «Пробачте, кептен, я думав, зі мною жартують. Вирішив, хтось з команди забрався на капітанський місток і кепкує з мене». Запитую його, чому так подумав. «Молодий ви дуже, — відповідає, — у нас, не знаю, чи яка-небудь компанія наважилася б, пробачте, такому хлопчиськовій довірити судно».

Смішно мені стало. Багато хто з нашої команди мене старим вважає. Як-не-як, тридцять шостий рік пішов, вісімнадцять років по морях-океанах плаваю. «А капітаном, мабуть, перший рейс самостійний робите?» — запитую. А в капітанах, відповідаю, уже шість років ходжу. «Боже правий, сплеснув руками капітан, що за країна, де таким хлопчиськам довіряють такі судна!» І тут я йому нагадав, що країна наша в стариках теж не ходить, ще їй і п'ятдесяті немає. І ще його трохи корбило, що у капітанську каюту матрос запросто зайшов. «У нас, — каже, — так не буває». Я плечима знизав — у кожного, мовляв, своя демократія і свої права. От, наприклад, на ваших кораблях матрос має право не хворіти і змушений цим правом дуже широко користуватися. До речі, — звернувся до мене Олександр Іванович, — маленька деталь. Ви, мабуть, не в курсі, що на жодному з торговельних суден у флотах капіталістичних країн немає лікаря. Причому мова йде не про яку-небудь задріпану шхуну, а про багатотоннажні судна. На торговельному судні може бути лікар тільки в тому випадку, коли воно бере на борт дванадцять пасажирів.

— І бувають пасажири?

— Бувають. Тільки їх завжди одинадцять. Дванадцять не беруть ніколи. Компанії не вигідно. Візьмеш дванадцятого — наймай лікаря. А тут уже гроші на бочку. Медицина, звичайно, гуманна професія, але гроші є гроші. У Буенос-Айресі, наприклад, я взяв цікаву штуку. Тобто цікава вона для нас з вами, а не для місцевих жителів. Лікування зуба там коштує п'ятдесят тисяч пезо. Ну, пезо, звичайно, не долар, але простому матросові, щоб вилікувати хворого зуба, треба працювати чотири-п'ять місяців.

Я роблю спробу звернути розмову ближче до теми: мене цікавить тамтешня демократія, але Акимченко розповідає про цікаві речі і поступово я про тую демократію забуваю.

— Одного разу англійський капітан дуже хотів зробити з мене спекулянта. Побачив на нашому судні локатора і з ножом до горла — продай! Мене сміх розібрав, кажу: може, якоря, може, клотик продати, або дизеля одного загнати вам? Ні, жартів не розуміє, все всерйоз сприймає. Кажу, що якоря не треба, клотика не треба, а за локатора гилить грубі гроші. Хочеш, у фунтах, хочеш, у доларах. І злість мене розбирає, і смішно мені. Це ж судно, а не одеський «Привіз» і я капітан, а не лотошник, а англійцеві, видать, не до жартів. Пояснюю: «Сер, я купую у вас локатора за власні гроші. Я ще хочу жити, сер, у мене сім'я, діти. Ви капітан, сер, і я капітан, ви знаєте, що професія у нас ризикова, але вам... З таким локатором можна плавати тисячу років і не боятися ніяких несподіванок. Продайте локатора, сер!» Повів я з ним таку розмову, котра, може, яким-небудь містерам здалась би агітацією. «Сер, — кажу, — і у мене сім'я, і у мене діти. І у команди моєї теж є сім'ї. І от щоб наші сім'ї не осиротіли, щоб ми ходили по морю, аки по суху, нам і поставили на судні цього локатора. Бачите, сер, вся справа у тім, що про наші сім'ї не ми одні турбуємось, у нас ще за спиною є держава. А ви, підданий Британської корони, владарки морів, канючите у мене локатора, як одеський стилігач часом канючить закордонного строкатого галстука. А ви у своїй компанії вимагаєте, чого ж ви... І тоді він сказав: «Сер, компанії буде вигідно, як наша калаша піде на дно, тоді вона одержить велику страхову премію». От і все. От тобі й «демократія»!

Словом, розмова на борту судна «Междуреченск» (порт приписки — Одеса, тоннаж — одинадцять тисяч тонн) не вдалася. Чи то я інтерв'ю не вмів брати, чи Олександр Іванович Акимченко ніяк не міг второпати, чого я від нього хочу, але про заокеанську демократію я так нічого цікавого й не довідався.

Довелось перекочувати на сусіднє судно «Солнечногорск» (теж порт приписки — Одеса, теж тоннаж — одинадцять тисяч тонн, теж бувало в бувальцях).

Комсорг судна третій механік Жора Полтавченко на мої запитання схвально закивав головою:

— Ясно. Розповім. Прийшли в Пірей. Це у Греції. Піднімаються на борт західні німці...

— Пробачте, Жора, які?

— Ну, із Федеративної. Ну от. Заходять і перше питання: «Чи правда, що радянським морякам заборонено спілкуватися будь з ким?» Відповідаю: — Абсолютна правда... — Бачу, один з пом'ятою мордою аж руки потер і своїм підморгнув, мовляв, а що я вам казав! Продовжую: — Радянським морякам не те що забороняють, а не рекомендують спілкуватися з дурнями. Мороки багато, а задоволення ніякого. — Молоді зареготали, а у того пом'ята морда стала довгою, довгою. Далі кажу: «Але серед вас начебто дурнів не видно, раді спілкуватися. «І з німцями!» — не витерпів власник м'ятої морди. — А чого ж? — відповідаю. «Так ми ж з ФРН!» — А хіба там одні дурні? — додаю. Молоді регочуть, раді, видать, що пом'ятимордий облизня спіймав. Тоді один з молодих і каже: «Може, ви хочете пограти з нашою командою у футбол?» — А чого ж? Хочемо! Пішли грати...

Тут Жора Полтавченко зробив паузу, і я його делікатно запитав:

— І як гра?

— Ат! Не питайте! Захист підвів. Закінчився наш матч із німцями з рахунком 3 : 2 на їхню користь...

Тут втрутився капітан «Солнечногорска» Микола Сидорович Лежава, старий морський вовк. Він сказав:

— І що ти, Жора, їм про футбол? Вони (себто, я) тебе про демократію, а ти їм про футбол. Знаєте, я вам скажу про демократію. Я не перший рік по морях-океанах плаваю, всього набачився. Міг би і демократію розгледіти. Тільки при одній умові, коли б вони зібралися разом. А то — морячки окремо, штурмани, механіки — окремо, капітан — як бог над ними, теж окремо, і до купи ніяк зібратися не можуть.

— Так то на судні...

— А ми ж домовились, що судно це часточка держави, — просто сказав Микола Сидорович.

Що я міг йому заперечити? Так з невиконаним завданням і повернувся з Одеси до Києва.

Микола БІЛКУН.

У ЦЬОМУ НОМЕРІ ПЕРЦЯ БЕРУТЬ УЧАСТЬ ХУДОЖНИКИ:

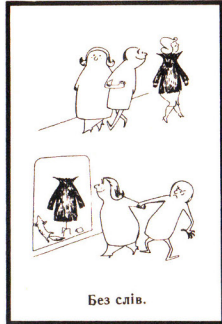
Велін АНДРЕЄВ, Іван УЗУНОВ (Болгарія); Петер ДІТРИХ, Віллі МОЗЕ (НДР); Кароль БАРАНЕЦКІ, Єржі ФЛІСАК (Польща); Чік ДАМАДЯН, Нел КОБАР (Румунія); МОЛДІН (США); Балаш-Пірі БАЛАШ, Тонц ТІБОР (Угорщина); П'ЄРІ, ОВІ, БЕЛЛЮ, Жан ЕФЕЛЬ (Франція); ГЛАВІН (Чехословаччина); КАНЦЛЕР (Швейцарія) та КАТИЧ (Югославія).

Без слів.

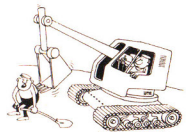
Перехід на іншу роботу.

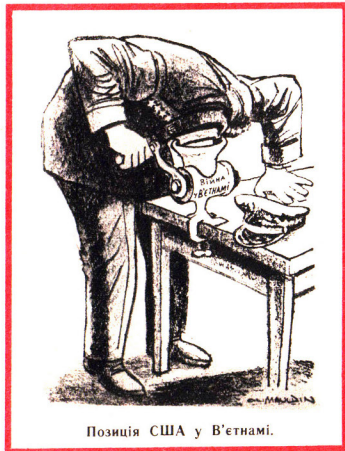
Без слів.

— Хоч ти й лев, але не забувай, що я кошеня директора зоопарку!

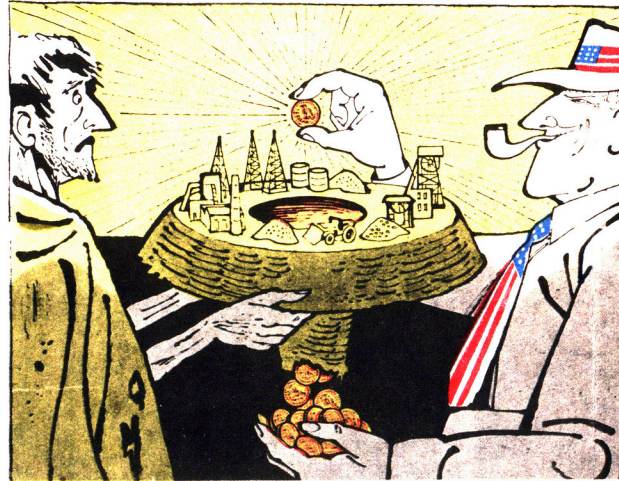
— А тепер почухай трохи вище!

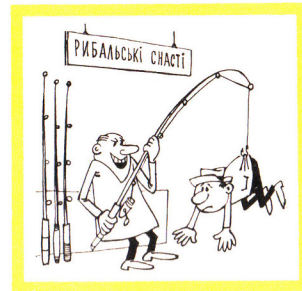
Позиція США у В'єтнамі.

Без слів.

Економічна допомога США Латинській Америці.

— Тепер ви вірите, що спінніг може витримати найбільшу рибу.

«Миролобець».

— Ти тільки подумай — Фіфі проковтнула наш транзистор!

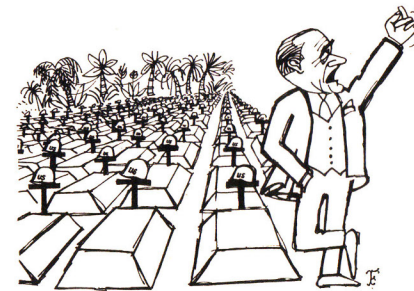

— Вони старі знайомі — вже рік, як знаються!

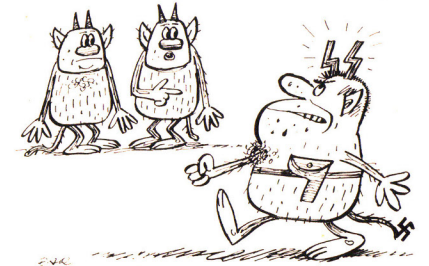

— Для нас Женевська угода не втратила значення й через 12 років!

З наказу Пентагону збільшено кількість американських військ у В'єтнамі.

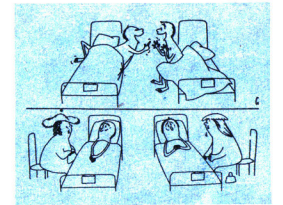
— Хто там далі, прошу!

— Диви, це старший наглядач з Освенціма.

Ян Сміт і чорна Африка.

Без слів.

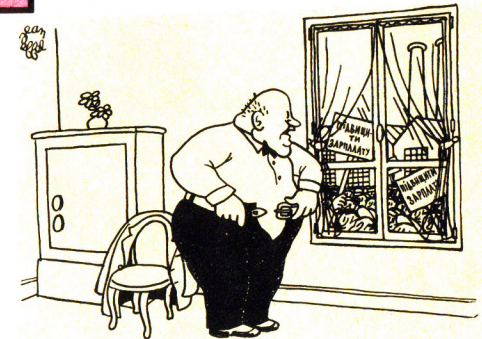
Латинська Америка — гостра проблема.

Гітлер живе... в Америці.

— Це, пане, не ваша?

— Нічого, я теж намагаюсь затягнути пояс.

Краще квітів Головків «Бур'ян»
Прикраша літературний лан.

СЕРГІЙ ГРИГОР'ЄВ

З приводу його картин «Обговорення двійки» та «Ентузіасти Каховки».

Якщо творам виставлять
Бали за тракторку,
То за «Двійку» буде — п'ять,
Двійка — за «Каховку»!

БОРИС РОМАНОВИЧ
ГМИРЯ

Красу романсів наш співак
Класично вміє передати...
Борис Романович —

отак

Його доцільно б величати.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст А. КОСТОВЕЦЬКОГО.

ПАМФЛЕТИ ФРАНЦУЗЬКОГО ДРУГА

БЛАЖЕННІ
ДУШЕУБОГІ...

У ті дні, коли американські бомби падали на Ханой і Хайфон, я прочитав у газетах, що в містечку Медоні, на вулиці де л'Оранжері, 3, засновано «медонську асоціацію допомоги вдовам і сиротам жертв комунізму у В'єтнамі».

Моя перша реакція була така ж, яку ця новина, очевидно, викликає зараз у вас. Та я стримав гнів і мрію про помсту, бо подумав: краще, мабуть, буде разом із усіма чесними людьми поміркувати про оте медонське явище.

Коли армії чотирнадцяти держав намагалися придушити Жовтневу революцію в Росії, коли голод спустошував цю країну, змучену світовою бойнею, іноземною інтервенцією і громадянською війною, на Заході було засновано чимало таких — медонських та інших — асоціацій «допомоги жертвам комунізму в Росії». Та в ті часи лише дуже незначна частина західної преси писала правду, а брехня і наклепи були загальним і щоденним явищем. Сьогодні ж у містечку Медоні кожен знає, хто бомбардує міста, хто руйнує села, хто приніс війну на в'єтнамську землю.

Які ж газети читають медонці, що заснували таку блюзнірську асоціацію? Яке радіо слухають вони? Які телепередачі дивляться? Аж майже вся французька преса, і радіо, і телебачення свідчать про американську агресію у В'єтнамі. Навіть сліпі і глухі знають більше про те, що діється у світі, ніж ті, хто не хоче нічого бачити і чути...

Якби ще ці невігласи ставили собі

за мету допомагати «жертвам війни у В'єтнамі»? Та ні. Вони не приховують своїх мотивів: не сердечна доброта примушує їх допомагати... невідомо кому, якимсь «жертвам комунізму», — і не допомагати в'єтнамцям, справжнім жертвам американської інтервенції. Не сердечна доброта, повторюю, а антикомунізм. Бо там, де панує антикомунізм, не враховуються ні найпереконливіші докази, ні найочевидніші факти.

Бомбардувальники янки скидають фуґаси на міста суверенної держави? Що ж, школярі, яких вони вбивають, — це «жертви комунізму»? Морські піхотинці розстрілюють партизанів? Що ж, це комунізм зробив сиротами дітей розстріляних патріотів! Агресори самі цинічно охрестили «ескалацією» свій намір і далі розширювати воєнні дії? Що ж, це комунізм зробив удовами жінок тих, кого вбили солдати Джонсона! Всупереч здоровому глуздові, «медонська асоціація» шукає жертв комунізму в країні, де війна, що ведеться в ім'я антикомунізму, щогодини збільшує кількість удів і сиріт!

Отакій він — антикомунізм. Він залюбки виправдовує злочини, він відкриває їм шлях. Хай гинуть міста, хай вмирають діти: «Комунізм, — твердять ці навіжені, — комунізм...» Війна лютує, війна поширюється: «Комунізм, комунізм», — бубонять вони. Завтра під загрозою можуть опинитися їхні власні діти, але вони з упертістю віслюків твердять: «Комунізм, комунізм...»

Блаженні ті, хто не звертає уваги на небезпеку для миру, яку породжує антикомунізм. Блаженні, принаймні, згідно святого письма, в якому сказано: блаженні душеубогі...

ХТО Є ХТО

У 1940 році один нацистський автор опублікував у видавництві «Вермахт» твір під назвою «Танки між Варшавою і Атлантикою». Цей офіцер гордовито писав: «Ми виконали до кінця місію, яку історія, Німеччина і фюрер поклали на нас, і ми готові знову так само виконувати єдину місію, яка ще відділяє нас від повної свободи і знищення Англії».

Англія, як відомо, нині є членом НАТО.

Нашому авторові судилося щастя вдертися до Польщі і в буквальному розумінні покласти свої нацистські чоботи на стіл глави цієї держави: «Я сидів за столом глави держави, яку ми не тільки перемогли у військовому розумінні, але й взагалі викреслили з історії».

Польщу, як відомо, збирається «визволити» НАТО.

Удача не приходить сама. Після Польщі наш військовий письменник захопив Францію, де панувала, якщо вірити йому, «атмосфера занепаду і безладдя», Францію, яку він протиставляв третьому райхові з допомогою такої стислої і категоричної формули: «Франція — життєвий простір без народу; Німеччина — народ без життєвого простору». Вихід, на щастя, був дуже простим, і Ельзас «через два-

дцять два роки знову став німецьким — цього разу остаточно».

Ельзас, як відомо, є бастионом партії МРП, а її глава пан Леканює рішуче заперечує проти виходу Франції з НАТО.

Та наш нацистський офіцер спустошував не тільки Польщу, цю «державу, штучно створену, всупереч волі історії», та Францію, яку він вважає «безлюдною країною». Він «відвідав» також Бельгію, Голландію та Люксембург: «Це фантастичне і грандіозне видовище тривало чотири години. Чудесна картина була у нас перед очима. Село, по якому ще стріляла німецька артилерія, палало, а танки придушували будь-який опір». Що й казати — чудесна картина!

Бенілюкс, як відомо, є однією з підвалин НАТО.

Військовий злочинець, що написав цю книгу, не переховується під чужим ім'ям десь в Аргентині. Звати його Йоганн Адольф, граф фон Кільманзег. Якщо у вас нема під рукою книжки «Хто є хто», з переліком усіх найповажніших осіб сучасного Заходу, я можу сказати вам, яка нині професія у графа фон Кільманзег. Він став недавно головнокомандуючим збройними силами НАТО в Центральній Європі.

І знову готовий виконувати місію, яку на нього «поклали історія, Німеччина і фюрер». Якщо, звісно, йому дозволять це зробити народи Європи.

МІНІСТР
У СПРАВАХ
ПРОСТИТУЦІЇ

Є в Сайгоні хазяїн-янки, якого слухається той, кого він призначив «главою уряду». Цього останнього слухаються ті, кого той останній призначив «міністрами». Цих «міністрів» ніхто не слухається...

Та то вже інша справа. А зараз поговоримо про одного з «міністрів». Янось він подумав про військових, без яких у його країні панував би мир, що було б великим нещастям для «глави уряду» Кі, для його «міністрів» і для всіх американських гендлярів смертю. Подумав про гірку долю солдат-янки, найвних хлопців, які збіглися до В'єтнаму, аби зазнати тут неспровокованої агресії... І «міністр» вирішив на їхню честь відкрити спеціалізовані будинки розпусти.

Погляд міністра у справах проституції (чи, як він сам себе цютливо називає, міністра «у соціальних справах») сягає далеко: для початку він збирається відкрити п'ять великих закладів в Гуче, Данангу, Нгатрангу, Далаті та Вунгтау.

Помірна плата і цілковита безпека — девіз нових «підприємств». Все це гарантується сайгонським урядом...

Дехто вважає, що Сполучені Штати захищають лише диктаторів.

Яка помилка! Міністр у справах проституції рішуче заперечує це.

Він гарантує захист і повіям, пропонує їм навіть такі соціальні блага, як медичне обслуговування, пристойне харчування. Одна лише незручність: міністр збирається побудувати свої адміністративні заклади подалі від центра міст, щоб позбавити сім'ї «турбот, що є наслідком поганого прикладу для їхніх дітей».

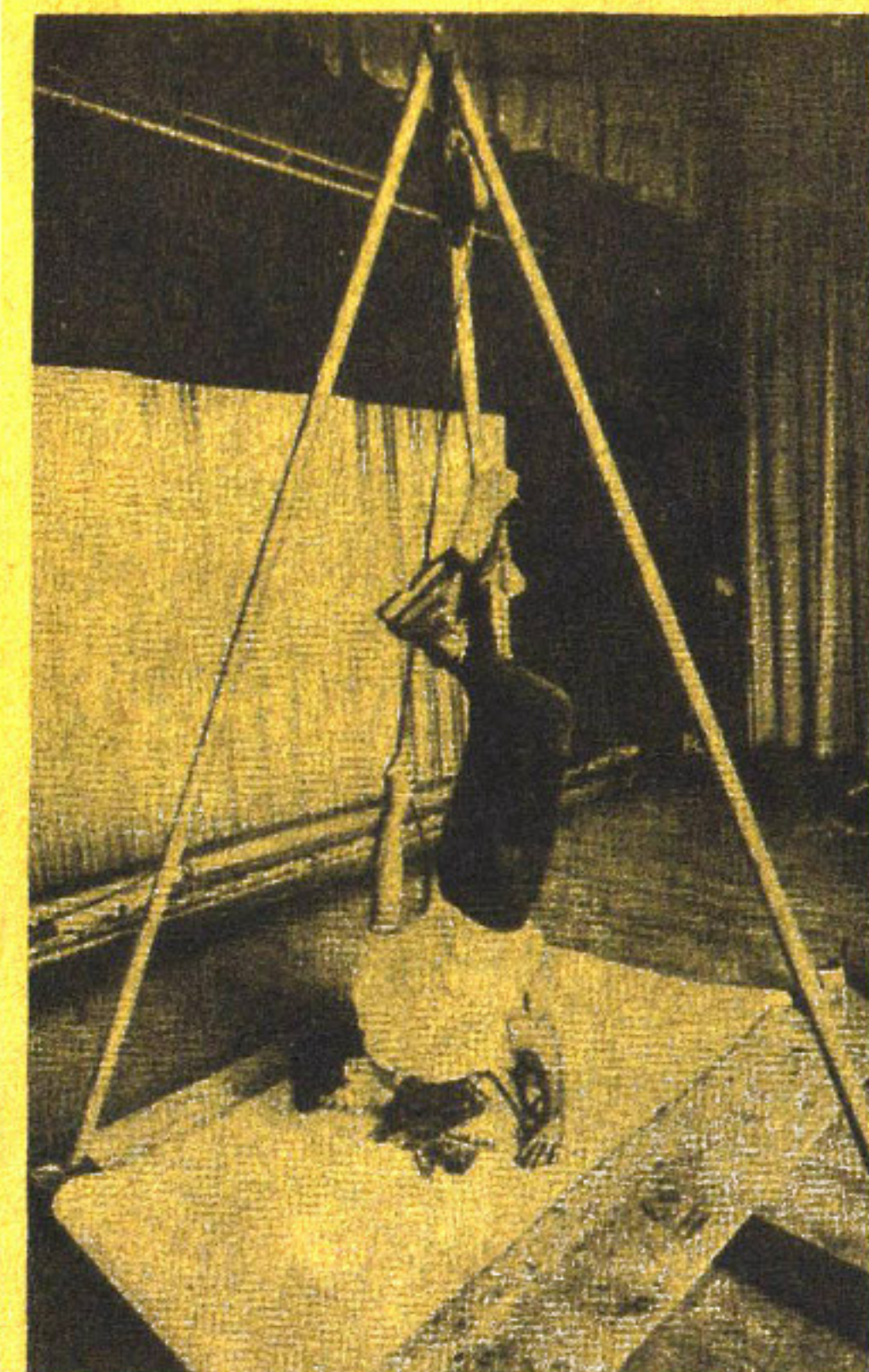
Але ж даруйте, «бег йор пардн», говорячи мовою Кі, — про який поганий приклад йдеться? Якщо приклад повій поганим, якщо їхнє ремесло заслуговує морального осуду, — навіщо ж перетворювати його у справжню галузь індустрії? Нащо надавати їм соціальні пільги? Нащо будувати на державні гроші призначені для цього приміщення?

Зрештою, як бачимо, зв'язки між Сполученими Штатами і Південним В'єтнамом у повному розквіті: США експортують напад, бомби, смерть, а сайгонські власті поставляють повій. Шлях американської політики — це шлях «свободи», освітлений червоним ліхтарем...

Гідним представником цієї політики є міністр, який відкриває для іноземців, що вбивають його братів, будинки розпусти, де під його керівництвом занапащають його сестер.

Андре ВЮРМСЕР.

ДЛЯ ЧОГО ХУДОЖНИКУ ГОЛОВА?

Колись одного вельми мудрого парубка запитали, для чого у нього голова на в'язях? Парубок, не довго думаючи, відповів: «Я нею їм».

Американський, даруйте на слові, художник Пат Паульсен відповів би на це запитання простіше: «Я нею малюю».

Ці фото дозволяють заглянути у «творчу» лабораторію художника. Тут уже не скажеш, що митець не працює головою. Голова у нього виконує роль пензля. Отак уткнеться мармізою у фарбу, потім квацинею на полотні, а ви, «тонкі» цінителі мистецтва, милуйтеся «картиною».

...Маленьке цуценя чи кошеня, котре накапостить, часом товчуть носом у їхній «витвір». Пат Паульсен у цьому відношенні самокритичний. Він сам себе товче носом у власну капость.

Біда, коли мистецтво ставиться з ніг на голову!

HONORIS CAUSA

Іванові Лопаті ще з студентських років хотілося виділятися споміж товаришів своїх, не бути схожим на інших. І це йому вдавалося. Скажімо, студентам батьки надсилають посилки з салом. Що роблять його товариші? Пригощають усіх у кімнаті гуртожитку. Сьогодні ти пригостив мене, завтра я тебе. І Лопату пригощали.

Та ось прийшла посилка Іванові.

«Чого я повинен робити так, як усі? Це — банально»,— вирішив Іван. І почав їсти сало, коли нікого з товариства не було вдома. А траплялося — ввечері хлопці поспнуть, а він під ковдрою, у темряві, сало наминає, мов кіт.

Так Іван Лопата виділявся в інституті. Згодом хлопці роз'їхались за призначенням, декотрі аж у Казахстан, на будови Сибіру.

«Чого я повинен робити так, як усі? Тепер усім подавай будови Сибіру. Це, врешті, банально. А от я залишусь у місті».

Іванові видали вільного диплома, і Лопата тинявся з півроку в пошуках роботи. Але, як співається у тій пісні, хто хоче, той доб'ється, хто шукає, той знайде, Іван шукав і знайшов. Спочатку подругу життя, а потім уже роботу.

Його колеги теж поженились, але нічого оригінального в тих шлюбх Іван не бачив. Побрались з такими, як і самі, випускницями інституту або й просто із звичайними дівчатами. Ба-наль-но!

Іван же одружився оригінально. На дочці старого професора, якому вже три чисниці до віку. І на всю величезну професорську квартиру тепер вони втріох — професор, дочка його Ната і він, Іван Лопата. А скоро вони залишаться вдвох з Натю-Анастасією.

Хай підхихикують знайомі: мов, Анастасія старша за Лопату на сімнадцять років, мовляв, схожа на старовинну, нереставровану ікону. Хай! Це вони (хай їм повилазить!) бачать. А хіба їм видно, яку суму залишає в спадщину своїй Анастасії професор? На кутні засміється, як узнає, коли ті грошенята перекочують на книжку Івана Лопати.

До речі, Іван уже не Лопата, а Лопатто. Не міг зять знаменитого професора залишатись з таким ба-наль-ним прізвиськом. Тепер уже на все життя він — Лопатто. Ото тільки з іменем не знає, що діяти. У людей імена як імена — Ростислав, Святослав, Броніслав. Або — Едуард, Леонард, Леопард. А тут — Іван. Правда, за кордоном є теж Івани, але ж як звучать — Джон, Ян, Ван! Нічого, згодом він і до Івана добереться. Скоро він звучатиме так — Джон Лопатто! Хоч на естраду з таким іменем.

Та це все — згодом. Бо іншого клопоту до біса. Треба було з шиком організувати траур, відсвяткувати... пробачте, відбутися похорони.

На вулиці чуєш:

— А хто ото веде Анастасію, мов скляну, боїться, аби не розбилась?

— То зять небіжчика, професора Н. Н.

— Та він же їй у сини годиться...

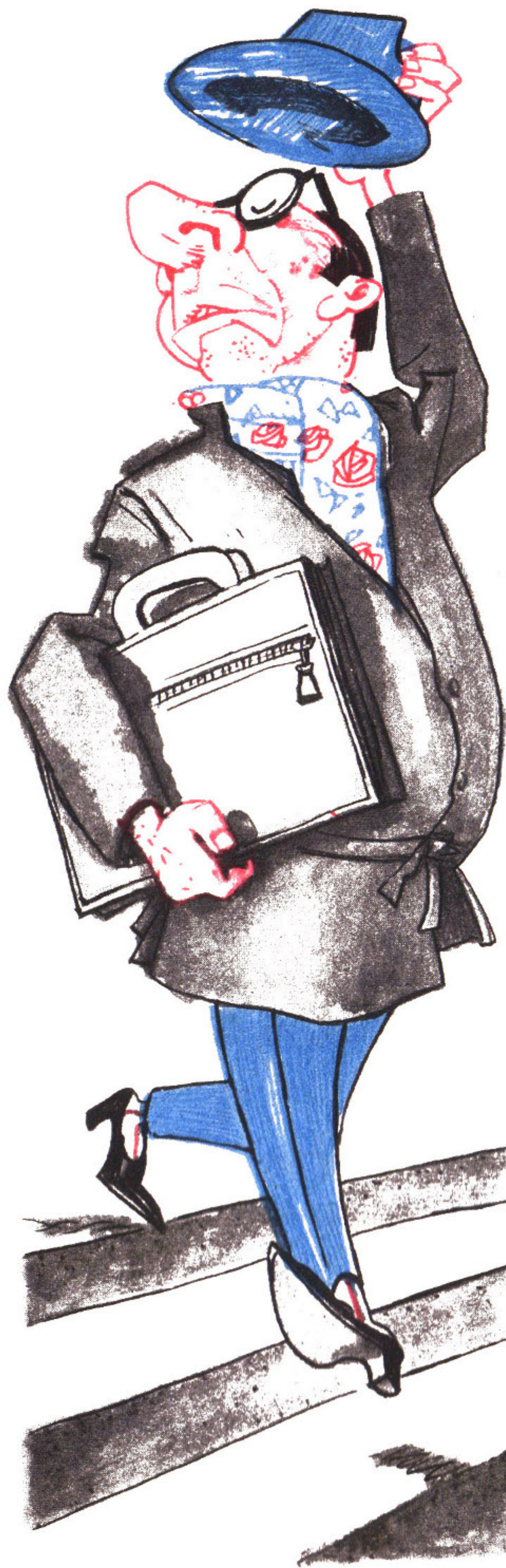
Хай, хай плещуть. Йому що до того... А здорово, чорт забери, звучить: зять професора Н. Н. Треба якось виробляти манери людини, що «на ти» з наукою, треба перелістати словники іноземних слів, залучити їх до свого лексикону.

І зять професора так вишколився, що відповідав, скажімо, на запитання господині, чому вони з Натюю запізнилися на іменини, у такий спосіб:

— Анахронізм у часі, воленс-ноленс, мав місце... Іск'юз мі.

Коли Іванові давали прикурювати, він неодмінно відповідав:

— Сенк'ю вері мач.

Зять професора бував на іменинах, на вечорах у товаристві покійного професора. Гм... Зять професора... А чому б йому самому не витоптати стежку до професорського звання? Для цього, правда, обов'язково тепер треба стати кандидатом наук, доцентом. Гм! А чому б і не стати? Працює він у музеї. Коли здмухнути пилюку з рукописів і всіляких експонатів, покопирсатися в них та попросити в опоненти колег його тестя-небіжчика...

«Єврика» — сказав колись хтось. І Лопатто почав писати дисертацію. Коли робота наблизилась до кінця, Іван показав її одному з колег небіжчика. Той прочитав і, заїкаючись, витираючи лисину, промимрив:

— Прошу вибачити, Іване Спиридоновичу... кгм... ви... кгм... серйозно? Це не пародія на дисертацію?

— Іск'юз мі, але — серйозно... Спихмурнів дисертант. Та ненадовго та бу-

ла печаль. Кудись бігав Іван, когось умовляв, комусь погрожував. І от в газеті появилось оголошення: відбудеться прилюдний захист дисертації на здобуття вченого ступеня кандидата... Іваном Спиридоновичем Лопатто... Гм... Прилюдний. Воно й ні до чого прилюдний...

Схвуд, зблід дисертант, готуючись до захисту. Сумно згадував випадки, коли присуджували звання без захисту. В латині і термін є спеціальний — «Honoris causa», що значить «ради шани», за заслуги, без захисту дисертації. Та то безнадійна мрія. Які ж бо у нього заслуги?

Треба улещувати членів вченої ради індивідуально. Навіть того приборкати, хто сказонув на захисті:

— Письменники збираються на семінари гумористів. А шкода. Хай би краще прийшли на сьогоднішній захист — ото й був би вечір гумору та сатири.

Нічого, Іван Лопатто уламає. Дисертант, зітхнувши, говорить членові вченої ради:

— Шановний Миколо Івановичу. Я розумію — дисертації не вийшло. Ніякий я не дослідник. І всі проголосують «проти». Прошу вас, проголосуйте «за». Це ж таємне голосування. Ніхто не знатиме. А мені не так соромно буде — все-таки один голос «за».

Усім те саме кавав, усіх благав. Може, хоч один проголосує «за»?

...Вчена рада пішла голосувати. Перерва. Разом з Лопатто у той день «остепенявся» літній уже чоловік, років під сімдесят. Він сидів у коридорі, а якась молодиця, мабуть, дочка, махала носовиком, аби не зомлів.

— Кляте серце,— шептав майже знепритомний дисертант.

Іван Лопатто дивився на древнього колегу і думав: не дай бог відмовить вчена рада — вріже дуба старий. І чомусь посміхався.

Нарешті, члени вченої ради, строгі й неприступні, холодні й невідкупні, сідають на свої місця. На трибуні — голова. Пальці його чомусь тремтять, тримаючи в руках протокола голосування.

— Лопатто Іван Спиридонович... Кгм... Одноголосно... кгм... «за»... Отже, від імені вченої ради дозвольте, шановний Іване Спиридоновичу, поздоровити вас з присвоєнням вченого ступеня кандидата...

Настала хвилинка, як ото в фіналі «Ревізора». А тут ще новоспечений молодий кандидат наук якось обм'як на стільці і повалився на підлогу.

...Лікар швидкої допомоги, що приїхав згодом, констатував смерть од інфаркту.

— Значить, завалили? — зітхнув лікар.

— Навпаки,— розгублено відповів голова вченої ради. — Остепенили...

— Значить, од радощів... Так було аб ові...

Коли небіжчика винесли, хтось запитав голову вченої ради:

— А що таке «аб ові»?

— Од яйця.

— До чого тут яйце?

— У переносному значенні: так було з давніх-давен, вмирили од радощів.

ЕПІЛОГ

У морзі Іван Лопатто очуняв, перелякавши санітарів. Один з них почав заїкатись. Лопатто тримали в лікарні ще з тиждень як унікум. Кандидат наук був радий з такої обставини. Не треба було бенкету справляти, вводити себе в збитки. Він запланував такий дивертисмент ще тоді, як падав із стільця...

Василь БОЛЬШАК.

— Дядьку, злазьте. Я кабана вже загнав додому.

НЕ ГОРИТЬ!..

У колгоспі ім. Кутузова (с. Городище, Ковельського району, Волинської області) занедбана протипожежна техніка. Голова колгоспу В. Н. Крисюк на неодноразові попередження державного пожежного нагляду уваги не звертає.

Городищенський насос
Верещить: «Рятуйте! СОС!»

Заржавію, пропаду
І в утиль ось-ось піду!..»

Та, зачувши ці слова,
Відмахнувся голова:
— Ну навіщо говорить —
Ще ж, як бачиш, не горить...

К. ЮР.

Народні усмішки

КОЛИ ЛЮДЕЙ НЕМА

Поїхали панич з наймитом до лісу по малину. Стали та й рвуть. А комарі жалять, відбою від них немає.

Панич питає в наймита:

— Скажи, Іване, а що вони їдять, як у лісі людей нема?
— Коли людей нема, то все їдять, паничу, — відповідає наймит, — ну, приміром, скотина яка забреде, а сьогодні ви приїхали, то вас їдять...

Повідомив В. И. ЯЦЕНКО
з селища Ємільчине.
Житомирської обл.

ПАНСЬКЕ ОКО

Трапилось це до революції. Будували робітники дім одному панові. Коли будівництво підходило до кінця, приїхав пан і почав оглядати роботу.

— Криво! — закричав він до робітника, що кінчав класти димар.
— Що криво? — запитав той.
— Комин криво!
— А по чому пан визначили? — запитав робітник.
— Я маю око, хлопе!
— Чхав я на ваше око, пане, я маю ватерпас! — відповів робітник.

Повідомив Р. ГОРБАЧІЙ
з м. Тернополя.

ЗЛОЩАСНЕ СЛІВЦЕ

З весни чекаєм запчастини,
Ну, а завод — не шле й не шле.
— Чом не шлете? Які причини?
— Та можна вислати,
Але...

Прошу кербуда втретє, вп'яте:
— До вас прохання є мале:
Нам кран би відремонтувати!
— Це можна в принципі,
Але...

Звернувся в радіомайстерню:
— Змініть спрацьоване реле,
Бо з ним я мучусь нестерпно!
— Звичайно, можна це,
Але...

Костюм пошити терміново
Благаю майстра в ательє,
Та чую й тут знайоме слово:
— Воно і можна б це,
Але...

В їдальні зава ми притисли:
— Знов сухофрукти, знов желе?

Чи, може, свіжі — не корисні?
— Корисні! — згодивсь він, —
Але...

Я телеграму вдарив брату
(В Каховку — не у порт Кале!)
— Могла б за день вона домчати?
— Могла б, голубчику,
Але...

Спитать, вселяючись до хати,
І будівельника не зле:
— Чи можна краще будувати?
— Та можна, — скаже він, —
Але...

Як бачте, прикростей немало
Нам завдає слівце мале.
Якби поменш воно вживалось,
Ніхто б не проти був,
Але...

Валентин ЛАГОДА.

ЗАКОННА СКАРГА

В міліцію рано-вранці
Причовгикав Влас.
— Вчора ваш сержант порушив
Уряду Указ!..

Подививсь начальник пильно
Скаржнику в лице,
Погляд перевів на гулю,
Більшу, ніж яйце;

На обірвані піввуха,
На розпухлий ніс
І на очі — теж підпухлі —
Повні горя й сліз...

— Я учора, — Влас белькоче, —
Перебрав, видать,
Й заходився у трамваї
Женщин цілувати;

Ну, вони — у крик, у вереск:
Просто, щось страшне!..
Ось тоді й сержант з'явився
І схопив мене...

— Так, — начальник мовив
строго, —
Кажете, схопив...
І полаяв?
— Ні, не лаяв.
— Може, бив?
— Не бив.

— Чим же він тоді порушив
Уряду Указ?
— Згідно з нинішнім законом, —
Одвічає Влас, —
Він в міліцію повинен
Був мене вести
А сержант
Привів до тещі,
Господи, прости!..

Іван НЕМИРОВИЧ.

ХТО ПРАВИЙ?

Якось один жандарм звернув увагу на двох селян, які про щось гаряче сперечались.

— В чем дело, што за спор? — запитав жандарм.
— Та це ми, пане, про вас, — відповідає один з них.
— О чем же? — зацікавився жандарм.
— Те, що у вас на голові шолом, — це нам зрозуміло. А ось навіщо вам ремінець, що по підборіддю йде від шолома, — ми ніяк не докуменаємо. Я кажу — на те, щоб шолом на голові тримався, а мій нум каже, — щоб у вас пика не луснула.

Повідомив І. ДОНЕЦЬ
з м. Одеси.

КОНІ Є

В одного багача пропали коні. Шукали день, шукали два — нема гнідих. Сидить багач на ослоні та й журиться. Аж бачить, — прямисінько до нього спішить дід Євмен.

— Не журіться, пане, коні є, — ще здалеку кричить дід.
— А де ж вони? — запитує зраділий багач.
— Ой, дайте спочатку хоч трохи видихаюсь.
Багач хутко покликав слугу, наказав піднести діду чарку.

Дід випив, закусив і тоді пану на вухо:
— Був я сьогодні в однієї ворожки. Ворожка на свою козу — чому вона молока не має, то заодно поворожив і на ваші коні. Ворожка сказала, що коні є. Вони пішли на схід сонця і там, за десятою балною, їх погані люди закрили. Так що, пане, поспішайте!.. — сказав і подався геть.

Повідомив Г. П. ЗАВОДНИЙ
з м. Ровно.

За столиком, де приймають замовлення, жінка веде жваву розмову по телефону.

Вона. Журнал мод? Звичайно, Люсенко, він переді мною. «Ли мод ди Парі». Що? З ким парі? Ні, «Парі» по-французьки Париж. Золотце, я тобі вибрала фасончик...

Він (входить, підстрибуючи на одній нозі). Слава богу, добрався. (Прислухаючись до розмови). Вибачте, це ательє по ремонту взуття?

Вона. А чого ж?! (У трубку). Це не тобі. Тож я кажу, якщо ззаду виріз, спереду можна...

Він. Пробачте, у мене виліз цвях. Стрибаю на одній нозі. Спішу, а...

Вона. Якщо спішите, стрибайте далі. (У трубку). Алло, Люсенко!..

Він. Громадянко, я запізнююся...

Вона. Що за день! Люсенко, я подзвоню пізніше. Чого вам треба?

Він. Нарешті... У черевикові виліз цвях. Дайте майстрові, хай рашпілем...

Вона. Чоловічого майстра сьогодні не буде... Родить...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ей, закуска, не відставай!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець»,
видавництва і комбінату друку
«Радянська Україна»: Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79

Журнал «Перець» № 20 (750)
(на українському мові).

Підписано до друку 6. X. 1966 р.

Папір 70x108¹/₈=0.75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 12895. Зам. 05796. Тираж 750 000 прим.

НАГАДУВАННЯ

Начальнику Первомайського БУ № 16
тов. ФІРСОВУ.

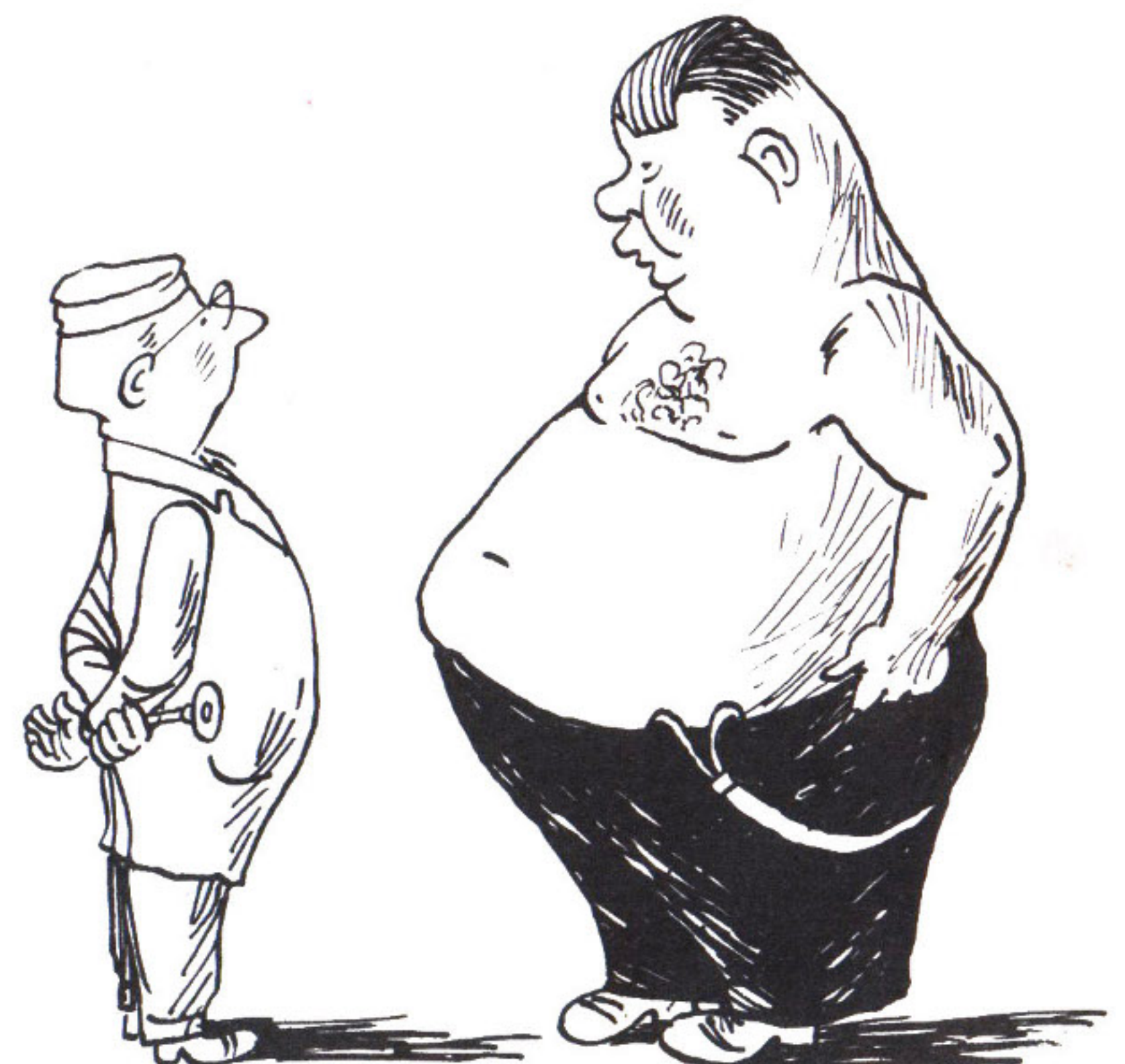
Начальнику Миколаївського облуправління
«Промбуд» тов. КУСТОЛУ.

На невимовну (з цензурних міркувань) радість жителів районного центру Криве Озеро, Миколаївської області, під вашою орудою тут споруджується 16-квартирний житловий будинок.

Знаючи вашу звичку перед кожною святковою датою товкти себе кулаками у груди і запевняти кривоозерців, що до свят будинок буде завершено, поспішаємо нагадати:

З кожним днем наближається кругла визначна святкова дата — 2000-ліття нашої ери. Так що не прогавте запевнити майбутніх жильців, що «до цієї дати» і т. д.

Словом, самі знаєте, що і як говорити — не первина.

— Ви явно не робите ранкової гімнастики!

— Як ви догадалися, лікарю?

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

ПЕРЕЦЬ

можна передплатити скрізь:
НА ЗЕМЛІ, В НЕБЕСАХ І **НА МОРІ** —

скрізь, де є уповноважений по передплаті, листоноша, де є відділення «Союздруку».

ПЕРЕДПЛАТА ЖУРНАЛУ НА 1967 РІК НЕ ОБМЕЖЕНА

Єдине, що тепер лімітує «Перець», це — календар.

ПЕРЕДПЛАТУ ТРЕБА ЗДАТИ ДО 25 ЛИСТОПАДА!

Інакше ви можете позбутися перших номерів журналу на 1967 рік.

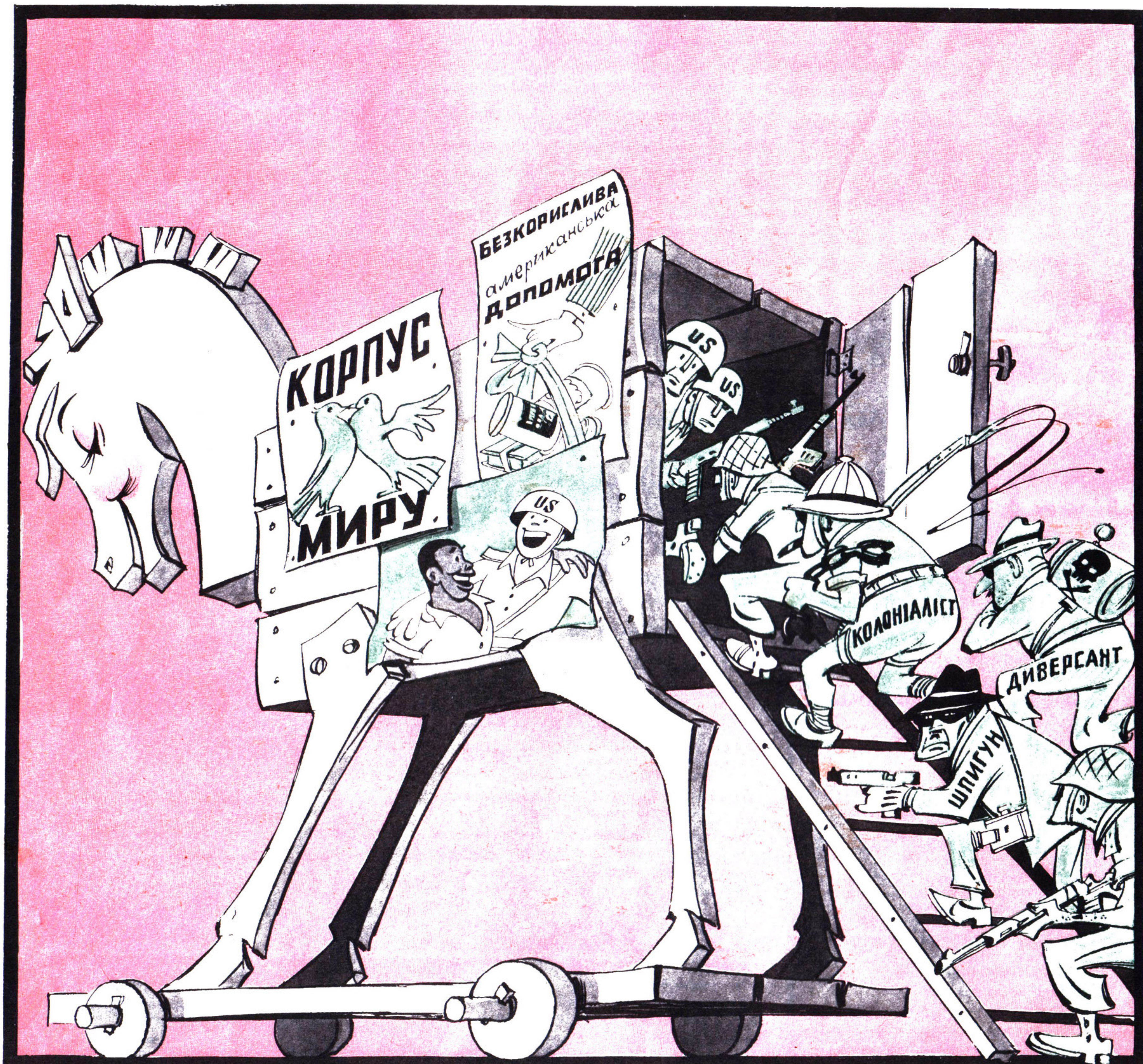
ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА:

на рік — 2 крб. 40 коп.
 на півроку — 1 крб. 20 коп.

Отже, товариші, не баріться! Передплатуйте журнал на 1967 рік!

Привіт Вам од щирого серця Вашого ПЕРЦЯ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ТРОЯНСЬКИЙ КІНЬ АМЕРИКАНСЬКОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ.